

РЕШЕНИЕ

№ 7926

гр. София, 16.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 09.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8116** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).
Образувано е по жалба на Е. С. К. от [населено място], Столична община, срещу ЗАПОВЕД №РД-30-273/14.05.2013г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол” на Столична община. С процесния административен акт, на основание чл.225а, ал.1 във вр. с чл.225, ал.2, т.2, предл. 2^{ро} ЗУТ, е НАРЕДЕНО на Ц. С. М. и Е. С. К. да премахнат незаконен строеж: „Навес с лятна кухня”, изпълнен в поземлен имот (ПИ) с идентификатор 00357.5357.221, представляващ урегулиран поземлен имот (УПИ) XV-448, кв.77 по плана на [населено място],[жк], с административен адрес: [улица].

Жалбоподателката претендира за нищожност на процесната Заповед, като постановена от некомпетентен орган и алтернативно я оспорва като незаконосъобразна, поради допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон. Поддържа, че административният акт е издаден без да са били изяснени относими факти от значение за правилното решаване на спора. Твърди, че в административното производство не е било установено по безспорен начин времето на извършване на строежа, който факт е от съществено значение. Счита, че след като в Констативния акт, въз основа на който е издадена процесната Заповед, е допусната възможност строежът да е изпълнен през 2001г., административният орган е бил длъжен да изследва наличие на предпоставките за неговата търпимост по смисъла на §127, ал.1 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и

допълнение на ЗУТ (ПЗР ЗИД ЗУТ). Твърди, че след като не е изпълнил това свое задължение административният орган е постановил незаконосъобразен акт, в нарушение на принципа на служебното начало в административния процес, установен в чл.9 АПК. Излага доводи, че оспорваната Заповед е постановена и в нарушение на забраната за премахване на строежи, които са търпими по смисъла на §16, ал.1 от Преходните разпоредби на ЗУТ (ПР), респективно §127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ. Моли съда да отмени Заповед №РД-30-273/14.05.2013г. и да осъди ответника да й възстанови направените разноски по водене на делото.

Ответникът – директор на ДИРЕКЦИЯ „ОБЩИНСКИ СТРОИТЕЛЕН КОНТРОЛ” (ДОСК), прави възражение за недопустимост на жалбата, като подадена след изтичане на преклузивния срок, установен в чл.149, ал.1 АПК и евентуално я оспорва като неоснователна. Моли съда да я остави без разглеждане или да я отхвърли като неоснователна, както и да осъди жалбоподателката за юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Ц. С. К., редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се явява, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С договор за доброволна делба на съсобствен имот, вписан в книгите по вписвания като Акт №22, том II с вх. рег. №3881/31.01.2008г. жалбоподателката и заинтересованата страна се легитимират като съсобственици при равни квоти на лятна кухня със застроена площ от 23 кв.м., заедно със съответните идеални части от правото на строеж върху мястото в което е изградена сградата, представляващо УПИ XV-448, кв.77 по плана [населено място],[жк].

На 11.04.2013г. длъжностни лица на Дирекция „Общински строителен контрол” са извършили проверка на строеж: „Навес с лятна кухня”, с административен адрес на [улица]. За резултатите от проверката е съставен Констативни акта (КА) №9200-73, който на същата дата е бил връчен на жалбоподателката и заинтересованата страна, видно от отбелязването на последна страница. Съгласно описанието, дадено в КА строежът е изпълнен в дъното на имота и представлява: навес с размери в план 5.75 м./5 м. и височина 2.70 м. с три оградни стени от тухлена зидария с дебелина 0.25 м., покрит с едноскатен покрив с дървена конструкция и битумни керемиди и лятна кухня с размери в план 6.40 м./3.20 м. и височина 2.5 м., с тухлени зидове с дебелина 0.25 м., покрити с едноскатен покрив с дървена конструкция и битумни керемиди. Установено е от контролните органи, че строителството е извършено в периода 2001 - 2008г., без одобрени строителни книжа и разрешение за строеж, с което са нарушени разпоредбите на чл.148, ал.1 и чл.147, ал.1, т.1 и ал.2 ЗУТ. В КА изрично е отбелязано, че е основание за образуване на производство по реда на чл.225а, ал.1 ЗУТ за премахване на незаконен строеж.

Срещу отразените в акта констатации жалбоподателката и заинтересованата страна са подали до директора на ДОСК жалба с рег. №ТК-94-00-104/24.04.2013г., която е била обсъдена от ответника, но е приета за неоснователна и е издадена процесната Заповед за премахване на незаконен строеж.

За изясняване на делото от фактическа страна е приета съдебно-техническа експертиза. Заключение на вещото лице инж. Д. не е оспорено от страните и съдът

го кредитира по делото, като обективно и компетентно дадено и ще го обсъди в мотивите на решението.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

С писмо изх. №9200-73(7)/20.05.2013г. жалбоподателката е била уведомена за издаване на оспорваната Заповед №РД-30-273/14.05.2013г. Писмото е било редовно връчено на Е. К. на 22.05.2013г. с известие за доставяне (обратна разписка) №ИД PS 1281 000M5Y 1, по реда на чл.46, ал.2 от Гражданския процесуален кодекс. Видно от отбелязването писмото е получено от пълнолетно лице от адреса - М. К., снаха на жалбоподателката.

Жалбата с вх. №21398 е подадена непосредствено пред съда на 06.08.2013г. – повече от два месеца след изтичане на преклузивния 14 дневен срок за оспорване, установен в чл.149 АПК, който факт не се оспорва от жалбоподателката.

Съгласно изричната норма на чл.149, ал.5 АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Следователно подадената извън срока настояща жалба, в която са релевирани доводи за нищожност на оспорваната Заповед е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като извърши проверка на оспорвания административен акт, досежно наличие на пороци, които да водят до неговата нищожност, съдът приема следното:

Не се оспорва по делото и това обстоятелство е установено с приетата СТЕ, че процесният строеж е от VI^{-та} категория по смисъла на чл.137, ал.1, т.6 ЗУТ.

Съгласно приложимата норма на чл.225а, ал.1 ЗУТ кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл.225, ал.2, или на части от тях.

По делото е приета и не е оспорена Заповед №РД-09-1423/05.12.2012г., видно от която кметът на СО е предоставила правомощията си по чл.225а, ал.1 ЗУТ на директора на ДОСК, който факт обосновава извод, че оспорваната Заповед е постановена от компетентен орган.

Съдът в решаващия си състав приема, че актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, установени в чл.225а, ал.2 ЗУТ, които да водят до неговата нищожност. По принцип нарушението на административнопроизводствените правила и то само когато е съществено, води до незаконосъобразност (унищожаемост) на административният акт. Единствено в случаите, когато процесуалните нарушения са толкова съществени, че на практика са довели до липса на волеизявление, сме изправени пред нищожност на акта. В настоящия случай не е налице такава хипотеза.

Порокът материална незаконосъобразност води до нищожност само тогава, когато административният акт е постановен при пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна правна норма, когато е изцяло лишен от законно основание или акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган.

В процесния случай посочените от жалбоподателката пороци на акта могат да обосноват единствено неговата унищожаемост. При извършената служебна проверка съдът не констатира нарушения на процесуалния и материалния, които да са толкова

съществени, че да водят до нищожност на процесната Заповед, поради което и жалбата следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на правния спор и на основание чл.143, ал.4 АПК и чл.8 във вр. чл.7, ал.1, т.4 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ответника се дължат разноски, в размер на 150 (сто и петдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл.215, ал.7 ЗУТ,
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25-и състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Е. С. К. от [населено място], Столична община, срещу ЗАПОВЕД №РД-30-273/14.05.2013г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол”.

ОСЪЖДА Е. С. К., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място],[жк], [улица], да заплати на СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, с адрес – 1000 С., [улица], сумата от 150 (сто и петдесет) лева – разноски по адм. дело №8116/2013г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

Боряна Петкова